

ဆုမြတ်မွန်မွန်

သက်တံ နိုင်ငံသူ

ဟိုးရှေးယခင်အခါက ကမ္ဘာကြီးပေါ်တွင် အင်မတန် ထူးခြားသော တိုင်းပြည်ကြီး တစ်ပြည် ရှိခဲ့လေသည်။ ။ ထိုတိုင်းပြည်ကြီးသည် ရောက် ဖူးသူတိုင်း အံ့ဩငေးမောရလေအောင် ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများ ဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေ့ရှိသည်။ ။ တိုင်းပြည်ကြီးသည် တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်က အတိအကျ ဖန်ဆင်းပေးထားသလို ကမ္ဘာ့အလှဆုံး အမွှေးဆုံးသစ်ပင်ပန်းမန်များ ဖြစ် ထာဝစဉ် လှပ ခမ်းနားမွှေးကြိုင်နေလေ့ရှိသည်။ ။ ရာသီဥတုမှာ လည်း ဆယ့်နှစ်လရာသီ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပတ်လုံး အေးချမ်းသာယာသော လေပြည်များ တိုက်ခတ်နေသည့်ခပ်စိမ့်မိမ့်ရာသီဥတုများ ဖြစ်လေသည်။ ။ ထိုရာသီဥတုမျိုးမှာ လုံးဝမပြောင်းလဲတတ်ချေ။

တိုင်းပြည်ကြီး၏ မုခ်ဦးတွင် အင်မတန်လှပသော သက်တံကြီးတစ်ခု သည် ဆယ့်နှစ်လရာသီလုံး ထွန်းလင်းပေါ်ပေါက်နေလေ့ရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ထိုနိုင်ငံကို သက်တံတိုင်းနိုင်ငံဟု ခေါ်ဆိုကြလေသည်။ ။ ထိုသက်တံနိုင်ငံကို အုပ်စိုးသူမှာ ငယ်ရွယ်နုပျိုသော ဘုရင်လေးတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ။ ဘုရင်လေးမှာ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်၍ သီလနှင့်ပြည့်စုံသောကြောင့် သက်တံနိုင်ငံသည် ဆတက်ထမ်းပိုးသာယာစိုပြည် စည်ပင်ခဲ့လေသည်။ ။

ဤသို့နေထိုင်တာ ကြာလာ၍ နှစ်များ စွာ လွန်လာခဲ့သောအခါ သက်တံနိုင်ငံ၏ ရာသီဥတုမှာ တဖြည်းဖြည်းဖောက်ပြန်လာ၍ လာလေသ

ည် ။ မိုးတစ်ခါမှာ မရွာဘူးသောနေရာမှာ မိုးရွာလာသည် ။ နေပူပြင်း
လာသည် ။ လေပြင်းတွေ တိုက်ခတ်လာသည် ။ လေကြီးမိုးကြီး ကျလာ
တတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ မုန်တိုင်းတွေပါ ဝင်ရောက်တိုက်ခတ်တတ်
လာသည် ။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း မိုးခေါင်ရေရှားတတ်သည် ။
လူတွေလည်း စားဝတ်နေရေး အဆင်မပြေတော့။ တိုင်းပြည်၏ သာယာ
လှပမှုများ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်လာသည် ။

အဆိုးဝါးဆုံးမှာ တိုင်းပြည်၏ မုခ်ဦးတွင် တစ်သက်လုံး ထွန်းလင်း
တောက်ပခဲ့သော သက်တံကြီး ကွယ်ပျောက်သွားခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည် ။

ဘုရင်လေးသည် ထိုအခြင်းအရာများကို ကြည့်ကာများစွာ စိတ်မချ
မ်းမသာ ဖြစ်ရလေသည် ။ ပညာရှိအမတ်များ နှင့် တိုင်ပင်ကာ အဖြေရှာ
သော်လည်း မရ။ ထို့ကြောင့် ဤပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည့် သူကို
မောင်းခတ်ကာ ကြော်ငြာလေသည် ။ တစ်ပတ်မျှကြာလျှင် ကျေးတော
သူလေးတစ်ယောက်သည် ဤပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပါသည် ဟု
မှူးမတ်ကြီးများမှ တစ်ဆင့် လျှောက်တင်ကာ ရှင်ဘုရင်လေးထံသို့ အခ
စား ဝင်လာသည် ။

“ကဲ... ကျေးတောသူလေး၊ သင်က ဤပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်
တယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“မှန်လှပါ အရှင်ဘုရား။ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းဖို့ ရာ ပြဿနာ
ရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကိုအရင်သိရပါတယ်၊ ပြဿနာရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကိုသိရင် ဖြေရှင်း
ဖို့ နည်းလမ်းဆိုတာ အလိုလို ရှိစမြဲပါ”

“အင်း... တယ်ဆိုသားပဲ။ ကဲ... ပြဿနာရဲ့ ဇာစ်မြစ်က ဘာပါလိမ့်။
လျှောက်စမ်းပါဦး”

“မှန်လှပါ။ ပြဿနာရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကတော့ တိုင်းပြည်တွင်းက ချစ်သူ

တွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အချစ်စစ်အချစ်မှန်နဲ့ မချစ်ကြလို့ ပါ။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ်မှာ သစ္စာမရှိကြလို့ ပါ။

ဒါကြောင့်အရင်က သစ္စာတရား မေတ္တာတရားတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေ တဲ့ သက်တံနိုင်ငံကြီးဟာ မသာယာ မလှပနိုင်တော့တာပါ”

ကျေးတောသူ၏ အပြောကြောင့် ဘုရင်လေးသည် အကြီးအကျယ် အံ့သြသွားလေသည် ။

“ဟင်... ဒါတကယ်ပဲလား၊ ဒီလိုမျိုး တကယ်ရှိသလား”

“မှန်လှပါ... ရှိကြောင်းပါ။ တိုင်းပြည်က ချစ်သူတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သစ္စာရှိရှိချစ်မြတ်နိုးကြမှ အရင်လိုပဲ တိုင်းပြည်ကြီး သာ ယာစည်ပင်ပါမယ်။ သစ္စာရှိရှိ ချစ်တဲ့ ချစ်သူတို့ ရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ သက်တံ လေးတစ်ခုစီ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်၊

ဒီလိုဖြစ်ဖို့ အတွက် အဲဒီချစ်သူတွေဟာ သက်တံရောင်စဉ်လိုခုနစ်လီ ခုနစ်မျိုးသော အချက်များ နဲ့ ချစ်ပြနိုင်ရပါမယ်”

“အိမ်း... ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီ သက်တံရောင်စဉ် ခုနစ်ချစ်... အဲလေ... ခုနစ်ချက်ကို နေရာအနှံ့မှာ ကြော်ငြာပြီး လက်ကမ်းစာစောင်များ လည်း ဝေစေ။ ချစ်သူရှိပြီး အိမ်ရှေ့မှာ သက်တံငယ် မပေါ်ထွန်းတဲ့ သူကို ပြည် နှင်ဒဏ်ပေးမယ်။ ကြားလား... အမတ်ကြီးများ ”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါပဲ ဘုရား”

သို့နှင့်ရှင်ဘုရင်လေးသည် ကျေးတောသူလေး တင်လျှောက်သော စ ကားအတိုင်း စမ်းသပ်ဆောင်ရွက်လေရာ ရာသီဥတု၏ အခြေအနေတွေ မှာ တဖြည်းဖြည်းမှန်ကန်လာလျက် ပြောင်းလဲတိုးတက်လို့ လာလေသ

ည် ။ ချစ်သူရှိ၍ သစ္စာရှိစွာ၊ မှန်ကန်စွာ ချစ်တတ်သော ရောင်စဉ်ခုနစ်သွယ်သက်တံ့ချစ်ခြင်းလို အချစ်မျိုးဖြင့် ချစ်တတ်သော သူတိုင်း၏ အိမ်ရှေ့တွင် သက်တံငယ်လေးတစ်ခု အဟုတ်ကိုပင် ထွန်းလင်း လာလေသည် ။

ဤသို့ဖြင့် ကြာလာသောအခါ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံး သက်တံများ ထွန်းလင်းတောက်ပလျက် ရာသီဥတုမှာ လည်း အရင်လို အခြေအနေမျိုး ပြန်ဖြစ်လို့ လာလေသည် ။ ထို့ကြောင့် တိုင်းပြည်၏ အဝင်မုခ်ဦးကြီး၌ လောကကို သာယာလှပစေသော သက်တံရောင်စဉ် ချစ်ခြင်းခုနစ်သွယ်ကို ကဗ္ဗည်းရေးထိုးထားလေသည် ။

ထိုစစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းဂုဏ်အင်များကို နောင်လာနောက်သားတို့ သိနိုင်ဖို့ ရာ လက်ဆင့်ကမ်းလာရာဝယ် အောက်ပါအတိုင်းသာ ဖြစ်လေသည် ။

(၁) ချစ်သူကို ပေးဆပ်မှု အရင်းတည်သော ဖြူစင်သည့်နှလုံးသားဖြင့် ချစ်တတ်ခြင်း။

(၂) ချစ်သူအပေါ်တွင် အတိုင်းထက်အလွန်သစ္စာစောင့်သိတတ်ခြင်း။

(၃) ချစ်သူ၏ အဆိုးအကောင်း မှန်သမျှ မျှစေခံစားပေးတတ်ခြင်း။

(၄) ချစ်သူ၏ ကောင်းကျိုးကိုသာ ဆောင်ရွက်ပေးတတ်ခြင်း။

(၅) ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်အောင် အမြဲဖန်တီးပေးတတ်ခြင်း။

(၆) ချစ်သူအပေါ်တွင် အစစအရာရာ နားလည်ခွင့်လွှတ်သည်းခံကာ မြင့်မြတ်သော နှလုံးသားကို ပေးအပ်ထားခြင်း။

(၇) လိုအပ်သော အချိန်တိုင်း၌ အသင့် ရှိနေတတ်ကာ သူချစ်သူတက်၌ ထာဝစဉ် ရပ်တည်ပေးတတ်ခြင်း။

ကျွန်မသည် ကြယ်စုအဝေးတွင် သက်တံရောင်စဉ်လို လေးနက်သော ချစ်ခြင်းခုနစ်ရပ်ဖြင့် ရိုးဖြောင့်စွာ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ပါသည်။ ။

ဤမှန်ကန်သော သစ္စာတရားကြောင့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်၌ ကြယ်စုသည် ကျွန်မ၏ မြင့်မြတ်သာ ချစ်ခြင်းများကို အသိအမှတ် ပြုလာပါစေသား...။

ပန်းမိုးသက်တံ

အခန်း(၁)

“ဟယ်... ဒီ သက်တံ တစ်ယောက်ကတော့လေ နေလယ်နေခင်းကြီး အိပ်ပျော်နေပြန်ပြီ။ သင်တန်းသွားရဦးမယ် မဟုတ်လား။ ထစမ်း... ထစမ်း”

သက်တံသည် မိုးအေးအေးမှာ အေးအေးဆေးဆေးကွေးရင်း ဇိမ်နဲ့ နှပ်နေရာမှ မေမေရဲ့ တွန်းထိုးပုတ်နှိုးမှုကြောင့် နိုးလာသည်။ ။ နိုးလာတယ် ဆိုသော်လည်း မျက်လုံးက မပွင့်သေးချေ။ ရာသီဥတုက ကိုယ့်ဘက်ကို ပါနေသော တစ်မိမ့်မိမ့်စွေနေသော မိုးဖွဲလေးများ နှင့် အိပ်ရာထဲမှာ ပဲနှပ်ချင်စရာ ကောင်းနေလေရာ သက်တံသည် သင်တန်းသွားဖို့ ပျင်းနေသည်။ ။ ပြီးတော့ သက်တံရဲ့ ပါတနာ လမင်းကလည်း ခေတ်မီအောင် တုပ်ကွေး ကွေးနေလေရာ ဒီနေ့အဖို့ သင်တန်းကို လာမှာ မဟုတ်။ သက်တံ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းလှသည်။ ။

အင်း... အခုနက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတုန်း သက်တံ တစ်ယောက် အိပ်မက်တွေ ဘာတွေ မက်ခဲ့သေးသည်။ ။ သက်တံတွေ

အများကြီးရှိသော နိုင်ငံလေးတစ်ခုသို့ အလည်ရောက်သွားသည် ဆိုလား။ အိပ်မက်လေးက တော်တော်လှသည် ။ သက်တံလေးတွေ မြူခိုးလေးတွေဖြင့် လင်းလင်းပျပျကိုလေးရှိကာ ပန်းတွေကလည်း အလှပဆုံး အနေအထားဖြင့် သွားပွင့်နေကြသည် ။ အင်း... အဖိုးတန်လိုက်လိုက်တဲ့ အိပ်မက်။

“ဟဲ့... ပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ ဒီကောင်မလေး ရိုက်တော့မယ်နော်”

မေမေကဟန်လျှင် သက်တံသည် အီးခနဲ ပျင်းကျော့ဆွဲကာ...

“ပျင်းတယ် မေမေရာ။ weather ကိုလည်း ကြည့်ဦး။ ဒီနေ့ လမင်းလည်း သင်တန်းတက်မှာ မဟုတ်ဘူး သက်တံတစ်ယောက်တည်း ငေါင်နေမှာ

ဒီနေ့တော့ မတက်တော့ဘူးလားလို့ ။ အိမ်မှာ ပဲ ပုံရေးမယ်လေ...ဟဲ...ဟဲ”

“အမယ်လေး...မရေးရပါဘူး။ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်တည်းတက်ရတဲ့ သင်တန်းလေးကိုများ သူက ပျင်းနေတာ။ ဟိုက တကယ်နေမကောင်းလို့ မလာတဲ့ ဟာကို”

“အင်းလေ... သမီးလည်း အပြင်သွားလို့ မိုးမိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ။ တုပ်ကွေး ကွေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ”

“ကွေးရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆေးထိုးပေးမယ်ဟေ့။ နင့်အမေ ဆရာဝန်တစ်ယောက်လုံး အိမ်မှာ အဆင်သင့်စောင့်နေတယ်။ ကဲ... ထနော် သက်တံ။ ငါ့ကို စိတ်တိုအောင် မလုပ်နဲ့ ။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သိပ်အပျင်းကြီးတာပဲ...

ဒီသင်တန်းလေး တစ်နာရီလောက် သွားတက်ရမှာ ကို ပျင်းပြနေတာ။ အရည်မရ အဖတ်မရ ဖုန်းတွေပြောဖို့ ဆိုရင်တော့ နှစ်နာရီ သုံးနာရီလည်း ထိုင်ပြောနိုင်တယ်။ ကဲ... ထစမ်းပါ”

သက်တံသည် မေမေ့ကို ဘယ်လိုမှ ပြော၍ မရနိုင်တာ ဆိုတာ သိသဖြင့် စောင်ခြုံထဲမှ လွှားခနဲ ခုန်ထွက်လာရသည် ။ ခေါင်းတွေကို တဖြည်းဖြည်းကုတ်ကာ မှန်ပြတင်းမှ တစ်ဆင့်မြင်ရသော ပြင်ပရာသီဥတုကို ကြည့်လျက် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့မိသည် ။ ဟင်း... ရှစ်ခွင်တိုင်း မှန်မှိုင်းတဲ့ ပတ်လည်ဆိုတာမျိုးပဲ။ ပင်လယ်ပြင်မှာ မုန်တိုင်းရှိနေသည် ထင်သည် ။ မိုးဖွဲဖွဲလေးတွေက ခပ်စိပ်စိပ် ကျနေသည် ။

“အဝတ်အစားလဲပြီး ဆင်းခဲ့တော့နော်။ မေမေ ကော်ဖီဖျော်ထားတယ်၊ ကြားလား”

“ကော်ဖီသံကြားလျှင် သက်တံမှာ နည်းနည်း စိတ်ချမ်းသာသွားပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည် ။ သက်တံသည် အိမ်နေရင်း ဝတ်ထားသည့် ချည်သားဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီဝမ်းဆက်ကိုချွတ်ကာ တီရှပ်နက်ပြာလေးနှင့် ဒူးအတိ ဂျင်း(နံ)ပင်(နံ) ကို ပြောင်းလဲ ဝတ်ဆင်လိုက်သည် ။ ပခုံးထိရုံ အီမိုဆံပင်ကေကိုတော့ ဘီးနှင့် တစ်ချက် နှစ်ချက် သပ်လိုက်ရုံနှင့် လုံလောက်သွားပြီဖြစ်သည် ။ မျက်နှာအပိုင်းကိုတော့ လှည့်ကိုမကြည့်ပါ။ တကယ်လည်း ပြင်စရာ မလိုတော့အောင် မေမေက အမွေပေးထားပြီးသား ဖြစ်သည် ။

သက်တံရဲ့ မျက်နှာလေးသည် ဘာမှ မပြင်ဆင်ရပါဘဲနဲ့ တောင် ဖူးနကာ ဝင်းမွတ်နေသည် ။ မျက်လုံးတွေက ပိုင်းစက်နေကာ မျက်တောင်ထူထူကြီးတွေနှင့်မို့ အင်မတန်လှပသော မျက်ဝန်းဧရိယာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်သည် ။ ဖြောင့်စင်းကာ အဖျားမှာ လုံးသွားသော နှာတံလေး

နှင့် နှုတ်ခမ်းထူထူရဲရဲလေးများ သည် ဘာအလှမှ ထပ်ပြင်စရာ မလိုတော့အောင် ပြီးပြည့်စုံမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်လေသည်။ သက်တံရဲ့ သူငယ်ချင်း လမင်းကတော့ သက်တံရဲ့ အလှနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဤသို့ မှတ်ချက်ချပေးဖူးသည်။

“နှင့်မျက်နှာက ဘာမှ မပြင်ဘဲနဲ့ ကို အရမ်းလှတဲ့ ၊ အရမ်းပြင်ထားတဲ့ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်နေတယ်ဟ။ အဲဒါကိုမှ မိတ်ကပ်တွေ ထပ်ပြင်လိုက်ရင် ပြူးပြူးပြပြကြီးဖြစ်ပြီး ရုပ်ဆိုးသွားလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ဘာမှ မပြင်ဘဲ နေတာကိုက အလှဆုံးပြင်ပြီး နေထားတာပဲ”

သက်တံသည် လမင်း၏ စကားကို ကြားယောင်ကာ တစ်ယောက်တည်းပြီးရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်မိသည်။ ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်လျက် အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေးဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် မေမေက သက်တံကို ခပ်နွေးနွေး အနေအထားရှိသော ကော်ဖီခွက်ကိုကမ်းပေးရင်း...

“ထီးရော မိုးကာရော ယူသွားနော် သမီး”

“ရက်စံ... ဒုန့်ဝါရီ မေမေ”

သက်တံသည် ကော်ဖီနွေးနွေးကို သုံးလေးကျိုက်မော့ပြီးသောအခါ နည်းနည်း လန်းဆန်းသွားသည်။ ကော်ဖီကုန်သွားလျှင် မေမေ့ကို တာတုပြကာ ခြံဝင်းတံခါးလေးကို တွန်းဖွင့်လျက် လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သက်တံတို့ က အဆင့်မြင့်ဥယျာဉ်အိမ်ရာ တစ်ခုထဲက လုံးချင်းတိုက်လေးမှာ နေထိုင်တာဖြစ်ပြီး အိမ်ရာထဲမှ ထွက်၍ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိသောတိုက်တန်းတစ်ခု၌ ဖွင့်ထားသည့် အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းသို့ သွားတက်မှာ ဖြစ်သည်။

သင်တန်းနဲ့ အိမ်မှာ လမ်းလျှောက်ရတာ သိပ်မဝေးပါ။ ဆယ့်ငါးမိန

စံလောက် လျှောက်လိုက်လျှင် ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ။ မိုးဖွဲဖွဲလေးတွေ ကျနေသဖြင့် ထီးကိုပဲဆောင်းကာ မိုးကာကိုတော့ မဝတ်သေးချေ။ သက်တံသည် လူတစ်ကိုယ်စာကောင်းကောင်း လုံသော ချာလီထီးကြီးကို ဆောင်းကာ ခုတော့လည်း ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာခဲ့သည်။ ။ မိုးဖွဲဖွဲ ကျနေသောကြောင့် အပြင်မှာ ခါတိုင်း လောက်တော့ လူသွားလူလာ မများ ချေ။ အခုမှ မိုးဦးရာသီဖြစ်သော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မိုးက ကောင်းနေသည်။ ။ တချို့က မိုးရာသီကို စိတ်ပျက်သော်လည်း သက်တံကတော့ စိတ်မပျက်ချေ။ မိုးရာသီကို ချစ်သောသူဖြစ်သည်။ ။

မိုးရာသီ၌ အိမ်ထဲမှာ ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်နှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်ကာ နောက်ဆုံး ငိုက်မျဉ်းသွားပြီး အိပ်ပျော်သွားတာလောက် ခံစားဖို့ ကောင်းသော စည်းစိမ်မရှိဟု ထင်သည်။ ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း မိုးဖွဲဖွဲလေးများကို ငေးရတာကိုက အရသာတစ်ခု။ အဲ... မိုးရွာပြီးလို့ သက်တံကြီးများ ထွက်လာလို့ ကတော့ အဲဒီ မြင်ကွင်းကို တရှိုက်မက်မက် ထိုင်ငေးနေလေ့ရှိတော့လေသည်။ ။

“ဟယ်... ဟင်... ဟင်”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် လျှောက်လာသော သက်တံသည် ခပ်ဖွဲဖွဲရွာနေရာမှ ရုတ်တရက် သဲသဲမဲမဲ ကျလာသော မိုးစက်ကြီးများကြောင့် လန့်တောင် လန့်သွားရလေသည်။ ။ ကောင်းကင်ပေါ်မှ နေ၍ ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာ ခုန်ပေါက်ပြေးဆင်းလာသောမိုးစက်များ သည် သက်တံရဲ့ ကိုယ်ကိုတောင် အရှိန်အဟုန်နှင့် လာမှန်သည်။ ။

မိုးစက်တစ်ပွင့်သည် သက်တံ၏ အင်္ကျီအသားထဲသို့ ဖောက်ခနဲ နစ်ဝင်သွားသည်။ ။ သက်တံသည် ရယ်ဟဟဖြင့် ခြေလှမ်းကိုသွက်ကာ လျှောက်

က်လိုက်သည် ။ အရှိန်ဟု နံပြင်းသောမိုးစက်များ သည် သက်တံရဲ့ ခြေ
သလုံးသားများကို ပိတ်မှန်ကြသည် ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သက်တံကို လူတစ်ယောက်ကပခုံးစွန်သို့ အင့်ခနဲမြဲ
ည်အောင် တိုးတိုက်သွားသည် ။ သူ့ပုံစံက မိုးရွာတာကို
လွှတ်အောင်ပြေးရှောင်ရင်း ကသောကမျော ဝင်တိုက်သွားသောပုံစံ ဖြစ်
သည် ။ သက်တံကို ဝင်တိုက်သွားသောသူမှာ သက်တံတို့ အရွယ် ကော
င်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ သက်တံထက် ခေါင်းတစ်လုံး
ပိုမြင့်သောသူဖြစ်သည် ။ သူက သက်တံကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ “
ဆောရီး” ဟု ဝတ္တရားကျေပြောလျက် ရှေ့သို့ ဆက်ပြေးသွားသည် ။

ထိုကောင်လေးသည် ထီးလည်း မပါ။ မိုးကာလည်း မပါချေ။
ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကိုလွယ်လျက် မိုးရေထဲတွင် အတင်းပြေးနေသည်
။ သက်တံသည် အူယားဖားယား သူ့ပုံစံကို နောက်ပိုင်းမှ ပြီးကြည့်ကာ
ကိုယ်တိုင်လည်း ခပ်သွက်သွက်လှမ်းခဲ့သည် ။ ရှေ့ကတစ်ယောက်က
တော့ ဘယ်လိုပဲ ပြေးနေ ပြေးနေ မိုးရေတွေကတော့ စိုနေပြီဖြစ်သည် ။
သူသည် လမ်းချိုးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်သွားလျှင် သက်တံတို့
သင်တန်းတို့ ရှိသောလမ်းဆိုတာ သတိပြုမိသည် ။

တကယ်လည်း သင်တန်းသို့ ရောက်သောအခါ သူ့ကို တွေ့ရလေသ
ည် ။ သူသည် နောက်ဆုံးနားကခုမှာ ထိုင်လျက် ခေါင်းမှာ စိုနေသော မိုး
ရေတွေကို လက်နှင့်ခါနေသည် ။ ဒီလိုခါနေလို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ တဲ့ လဲ
။ မွေးပွလက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်ထည်တောင် မပါဘူးလား မသိချေ။ သ
က်တံသည် ကိုယ့်ခုမှာ ထိုင်ရင်း သူ့ကိုငေးနေမိသည် ။ သူသည်
ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ တွေ့နေကျ ကောင်လေးတွေလို အသားဖြူဖြူ၊ ဒီဇိုင်း
မိုက်မိုက်ပုံစံမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူ့အသားက ညိုသည် ။ သို့သော် ယောက်ျား

တစ်ယောက်အတွက် ကြည့်အကောင်းဆုံးနှင့် အဆင်ပြေဆုံးအသားအရေမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

အသားညိုညိုနှင့် အရပ်ရှည်ရှည် ကောင်လေးသည် ဘာမှ ထူးခြားတာလဲ မဟုတ်ပါဘဲနှင့် သက်တံ၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် စွဲထင်နေသည်။ ။ အကြည့်တို့ ကို မသိမ်းနိုင်သေးချေ။ သူ့ဟာသူမိုးမိပြီး မိုးရေတွေ စိုနေတာကို ကြားထဲက ဘာမဆိုင် ညာမဆို သနားနေမိလေသည်။ ။ ဟိုကဖြင့် သိတောင် သိပုံမပေါ်ပါ။ သူ့ကြည့်ရတာ ဒီနေ့မှ သင်တန်းစတင်သူဟု သက်တံ ထင်သည်။ ။ အရင်နေ့တွေက သူ့ကို မတွေ့ဖူးပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ဆရာ ဝင်လာကာ ဆရာနှင့် သင်တန်းသားတွေက အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ။ ဆရာသည် ရာသီဥတုက ကိုယ့်ဘက်ပါနေသဖြင့် လူနည်းနေသော ကျောင်းသားကျောင်းသူများကို ဟာသအရွန်းဖောက်ပြီးနောက် Lessons အသစ်မစပါ။ လေ့ကျင့်ခန်းတွေသာ ပေးလျက် လေ့ကျင့်ခိုင်းထားသည်။ ။ သက်တံသည် ညိုရှည်လေးကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်မိပြန်သည်။ ။ အလဲ့... တယ်ဟုတ်တဲ့ ငါပါလား။ သူ့ကို နာမည်တွေ ဘာတွေတောင် ပေးမိလို့။ ။

ဟုတ်တယ်။ သူ့အတွက် nick name ကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားနေစရာတောင် မလိုချေ။ အသားညိုညိုမှာ အရပ်မြင့်မြင့် ကောင်လေးအတွက် ညိုရှည်လေးဟူသော နာမည်ကသာ အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်တော့သည်။ ။ ညိုရှည်လေးသည် အံ့ဩဖို့ ကောင်းစွာပင် သင်တန်းထဲ၌ လုံးဝမျက်လုံးမကစားတတ်ချေ။ သက်တံကိုတောင် သူ တိုက်ပစ်ခဲ့သော ကောင်မလေးအဖြစ် သိပုံမပေါ်။ သူ့ဟာသူ သင်ခန်းစာထဲ၌ စိတ်ဝင်စားနေကာ နားမလည်တာရှိလျှင် ဆရာ့ကို သွားမေးလိုက်၊ ပြန်ထိုင်လုပ်လိုက်ဖြင့် တစ်လောကလုံးမှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိသ

ည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ။

သင်တန်းချိန်တွင်းမှာ မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချပြီးနောက် မိုးစဲသွားချိန်တွင် အလျှိုလျှို ပြန်သွားသည် အထိ ညိုရှည်လေးက မပြန်သေးချေ။ အပြင်ဘက် မိုးကောင်းကင်ကိုကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်နေဟန်သူသည် ။ သူက ဘယ်ကိုတောင် ပြန်ရမှာ ပါလိမ့်။

သက်တံအတွက်ကတော့ ဒီမိုးဖွဲလောက်ကို ချာလီထီးတစ်ချောင်းနဲ့ ခုခံလည်း လုံလောက်သည် ။ လမ်းမလျှောက်ချင်လည်း Taxi သွားရုံပင်။ သူကတော့ ဘယ်လိုအိမ်ပြန်ရပါ့ဟူသော နည်းလမ်းများ စဉ်းစားတွက်ချက်နေပုံရသည် ။

သက်တံသည် သူ နှာတစ်ချက်ချေလိုက်စဉ်မှာ တော့ သိပ်ရှည်ရှည် ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူ့အနားကို ရောက်ရှိသွားတော့သည် ။

“ဟိတ်... ဒီမှာ ”

သက်တံရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် သူက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည် ။ အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ သူ့မျက်ဝန်းတွေဟာလည်း အညိုရောင်ဆိုတာကို သတိပြုမိရသည် ။ ညိုရှည်လေးရဲ့ မျက်နှာသည် လေးထောင့်ကျကျဖြစ်ကာ ယောက်ျားပီသမှုတော့ရှိသည် ။ အထူးအဖြင့် ထူထဲသော မျက်ခုံးတန်းများ နှင့် အညိုရောင်လွဲနေသော မျက်ဝန်းများကိုသာ စောစောစီးစီး ကြည့်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ညိုချောဟု နာမည်ပေးမိမည် ထင်သည် ။

အင်း... ညိုရှည် ဆိုတာလေးလည်း လှပါတယ်။

“ဘာလဲ မသိဘူး”

ခေါ်ပြီး စကားမပြောသော သက်တံကို သူက ပြန်မေးသည် ။ ဒီတော့မှ ပင် သက်တံသည် မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့်...

“ဪ... ထီး မပါဘူး ထင်တယ်”

တကယ့် တကယ်တမ်း သက်တံရဲ့ ပါးစပ်က ထွက်သွားတာကလည်း တော်တော်ကြောင်သောစကား ဖြစ်သည်။ သူနဲ့ လည်း မသိဘဲနှင့် အာလာပသလ္လာပစကားဆိုသလို လာဆိုနေသော သက်တံကို သူက နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။ သက်တံသည် ဒီနေရာမှာ စကားကို အမြန်ထပ်ထည့်ရတော့မည်ဆိုတာကို သဘောပေါက်သဖြင့်...

“ဟိုဟာလေ... မိုးရွာနေလို့ ထီးမပါတော့ အခက်အခဲဖြစ်နေတယ်နဲ့ တူတယ်။ တို့ မှာ မိုးကာတစ်ထည် အပိုပါတယ်။ ယူသွားပါလား...”

မနက်ဖြန်မှ ပြန်ပေးပေါ့။ ဒီနေ့မှ စတက်တဲ့ အသစ်နဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်... နေပါစေ၊ မယူတော့ပါဘူး”

အံ့မယ်... ညိုရှည်လေးက ငြင်းတယ်တော့။ ဒါမျိုးဆို သက်တံတို့ က ပိုတောင်ကြိုက်သေးတာပေါ့။ သက်တံသည် ဇွဲလျှော့သေးဘဲ သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြုံးပြလိုက်ကာ...

“အားမနာပါနဲ့ ၊ သင်တန်းသား အချင်းချင်းပဲဟာ။ မဟုတ်ရင် သူများနေလိမ့်မယ်”

သက်တံရဲ့ စေတနာတွေ ပိုနေသော စကားကို သူကအံ့ဩသလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ယူရမှာ ပိုတောင်လက်တွန့်သွားဟန်တူသည်။ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ယမ်းလျက်...

“ရပါတယ် ကိစ္စမရှိဘူး”

“ဪ... အားနာနေတာနဲ့ တူပါတယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

သက်တံက ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြောသလိုနှင့် ညည်းညူလိုက်လျှင် သူက မျက်လုံးတစ်ချက်ပဲ လှန်ကြည့်ကာ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ချေ။ အပြင်ဘက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လျက် ရုတ်တရက် ထထွက်သွားတော့သည် ။ ပြန်းစားကြီး ထွက်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ သက်တံသည် မျက်လုံးဝိုင်းပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ သူကတော့ မိုးဖွဲတွေထဲမှာ ပြေးလွှားသွားဆဲ။ သက်တံသည် မိုးရေတွေ စိုနေသော သူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ သဘောတကျနှင့် ပြုံးမိသည် ။ အဲဒီနောက် ပါးစပ်ကနေ၍ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို သတိရမိမှန်း မသိတော့ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စက ထွက်ကျလို့ လာသည် ။

“မိုးရေတွေ စိုနေတဲ့ မင်းလေးကို... ငါစွဲလမ်းမိ... မင်းအကြည့်နဲ့ ... မင်း အသံလေးကြောင့်... ခဏလေးအတွင်းမှာ ငါချစ်မိခဲ့”

သက်တံသည် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘောကျမိကာ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လျက် မိုးရေထဲမှာ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ပါသည် ။

နောက်တစ်နေ့၏ ရာသီဥတုမှာ မိုးမရွာသော်လည်း မှိုငြင်းညှို့၍ ဆုံဆိုင်းနေသော ရာသီဥတုမို့ တစ်မျိုး နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းပါသည် ။ သက်တံသည် သင်တန်းသွားဖို့ အဝတ်အစားလဲရင်းမှ နေ၍ ညိုရှည်လေးကို ထူးထူးခြားခြားသွားသတိရမိသေးလေသည် ။ သူ သင်တန်းမှ လာနိုင်ပါ့မလား။ ဖျားများ ဖျားနေလားဟု မဆီမဆိုင် တွေးမိလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုံးမိသွားရသည် ။ သူဟာ ဘယ်လိုကောင်လေးမှန်းလဲ မသိပါ။ မာနကြီးကြီးယောက်ျားမျိုးလားတော့လည်း မသိ။

မာနကြီးပြီး မိန်းကလေးတွေကို မခေါ်ချင် မပြောချင် ဖြစ်ရအောင်လည်း သူ့ရုပ်က ဘယ်ကိုရိုးယားမင်းသားနဲ့ မှ လည်း မတူပါ။ ထို့အတူ ကိုရိုးယားနဲ့ တောင် မတူ။ အသားအရေကစပြီး မတူတာဖြစ်သည် ။ သို့

သော် သူ့ပုံစံလေးက အေးအေးဆေးဆေးရှိကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ။ ခေတ်စားနေသော အိမ့်ကော၊ အော်တာကော၊ အလန်ကော စသဖြင့် ဘာဆံပင်ပုံစံမျိုးမှ မရှိဘဲ နဖူးပေါ် အနည်းငယ်ဝဲကျနေသည့် သာမန်ဆံပင်ပုံစံလေးသာဖြစ်သည်။ ။ ဝတ်စားပုံကလည်း ရိုးရိုးတီရှပ်နှင့် ဂျင်း(နံ)ဘောင်းဘီမျှသာ။ တခြားယောက်ျားလေးတွေနားက ဖြတ်လျှောက်သွားလျှင် ရတတ်သလို တိမ်းမှူးဖွယ်ကောင်းသော မွေးရနံ့မျိုးလည်း သူ့ထံမှ မရ။ အို... သူဟာ တကယ့်ကို ရိုးရိုးသာမန်ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူဟာ သက်တံရဲ့ မျက်လုံးထဲသို့ ဘာကြောင့်တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာလဲတော့ မပြောတတ်ချေ။

“သက်တံရေ ပြီးပြီလား။ အောက်မှာ ဖုန်းလာနေတယ်”

မေမေက အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်ပြီး အော်သွားလျှင် သက်တံသည် ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ ဖုန်းခွက်ကို နားမှာ ကပ်လိုက်လျှင်...

“သက်တံလား၊ ငါပါ”

“အေး... ပြော ဒေါ်လမင်း၊ အခြေအနေ”

“အခြေအနေကတော့ သက်တော့ သက်သာသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်က အိမ်မှာ ပဲ နားခိုင်းထားသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ မလာခဲ့နဲ့၊ ငါ့ပါ ကူးသွားလိမ့်မယ်”

“ဟွန်း... မိန်းမစုတ်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ မရှိတော့ ငေါင်နေပြီလား။ မနေ့က သွားလား”

“သွားတာပေါ့။ မေမေက ဇွတ်နှိုးပြီး လွှတ်နေတဲ့ ဟာကို”

“ဪ... ငါက အိမ်မှာ များ နှပ်နေတာလားလို့ ၊ အခုရော သွား တော့မှာ လား”

“သွားတော့မလို့ ၊ ညကျမှ ပဲ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

“အေးပါ... အေးပါ၊ ဒါပဲနော်”

“အိုခေ... ဆီးယူ”

သက်တံသည် ဖုန်းချလိုက်ပြီးနောက် သင်တန်းသွားဖို့ ရာအတွက် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။ မိုးမရွာသဖြင့် ထီးထုတ်ဆောင်းစရာ မလို ပါ။ ကောင်းကင်မှာ မိုးရိပ်တချို့ ရှိနေပြီး တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ မိုးရနံ့ ပါသော လေအေးလေးက စိမ့်ခနဲတိုက်ခတ်သွားတာကို ကြည့်နူးမိသည် ။ ခါးတိုတီရှုပ်အဖြူအင်္ကျီ မြောက်မြောက်လေးကို ကာကီရောင် ခူးအထ က်ဘောင်းဘီအတိုကားကားလေးနှင့် တွက်ဖက်ဝတ်ဆင်ကာ လွတ်လပ် ပေါ့ပါးသော စတိုင်ဖြင့် လမ်းလျှောက်လာသော သက်တံကို ကောင် လေးတွေက အရောင်လက်သော မျက်လုံးတွေဖြင့် လှမ်းကြည့်ကြသည် ။

သက်တံသည် ကျောပိုးအိတ်ကြိုးကို တစ်ချက်ပင့်တင်လိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကို သပ်တဲ့ အခိုက်တွင် အရိပ်လေးတစ်ခုကို သွားမြင်သည် ။ ညိုရှည်လေးပါလား။ သူက တစ်ဖက်လမ်းပလက်ဖောင်းကနေ၍ ဒီဘက်သို့ ကူးလာမည်ဖြစ်ပြီး ကားအရှင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေသည် ။ ဟိုဘက် ဒီဘက်လာသော ကားများကို အာရုံထားနေသောကြောင့် သက်တံကို မမြင်ပါ။ သူ သင်တန်းကို လာတယ်ပေါ့။ သူ နေကောင်းတယ်ဆိုတာ သိရသောကြောင့် သက်တံ ပျော်သွားပါသည် ။ ညိုရှည်လေးသည် ချောကလက်ရောင် ဆွယ်တာပါးပါးလေးကို ဂျင်း(နံ)အနက်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် မနွေကထက်ကြည့်ကောင်းနေသည် ။ အင်း... တ

ကယ်ပါပဲ။ သူ့အသားဖြူရင်တောင် ဒီလောက်ကြည့်ကောင်းမည် မထင်ချေ။ အသားညိုညို အရပ်ရှည်ရှည်လေးနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သူ့ပုံစံလေးက တခြား ပဲများများ ကောင်လေးတွေနှင့် တူကိုမတူပါ။

သက်တံသည် သူ့ကို စောင့်သလို လျှောက်လာသောကြောင့် သူလမ်းကူးလာသောအခါ တည့်တည့်ဆုံသွားသည် ။ သူကလည်း သက်တံကို မြင်သွားပါသည် ။ အကြည့်နှစ်ခုတို့ ဖျတ်ခနဲဆုံလျှင် သက်တံသည် သူ့ကို ပြုံးပြဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည် ။ သို့သော် သက်တံရဲ့ ကြိုးစားမှုမှာ အထမမြောက်ချေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူက မြင်မြင်ချင်းပဲ အကြည့်လွှဲသွားသောကြောင့်ဖြစ်လေသည် ။ သက်တံသည် သူ့အပြုအမူကြောင့် အံ့သြသွားလေသည် ။ ဘယ်လိုမျိုးကြီးပါလိမ့်။

ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ လူငယ်တွေဟာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးရဲ့ အရေးပါပုံကို နားလည်သိမြင်ကြသည့်အလျောက် စိတ်ထဲကမပါတောင် တစ်ဖက်သားရဲ့ အခြေအနေကို အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး ကောင်းကောင်း မွန်မွန် တုံ့ပြန်တတ်ကြတာဖြစ်သည် ။ သူ့ကျမှ ပဲ ပြုံးပြသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မသိချင်ဟန်ဆောင် မျက်နှာလွှဲသွားတယ်တဲ့ ။ သက်တံသည် ကိုယ့်ကိုဒီလို လုပ်သွားသော လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးရမည့်အစား ပိုတောင်စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့သည် ။

သက်တံသည် အတွေးအခေါ် အယူအဆကအစ သူများ နဲ့ မတူသော ခပ်ဆန်းဆန်း စိတ်ကူးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည် ။ သင်တန်းခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လျှင် သူ့ကို အရင်ရောက်ပြီး နောက်ဆုံး နားကခုံမှာ ထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ကာ ကြည့်နေသောသူရဲ့ ဘေးတစောင်းပုံစံကိုမြင်လျှင် သက်တံရဲ့ စိတ်ကူးမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားသည် ။ ကိုယ် ရယ်ပြတာကို

မြင်းရဲ့ သားနဲ့ မျက်နှာလွဲသွားသူကို လွယ်လွယ်နှင့်တော့ အရှုံးမပေးလိုပါ။

သက်တံသည် သူ့ရဲ့ ရှေ့မှာ သွားရပ်လိုက်ကာ...

“ဒီမှာ ... ခဏလောက်”

သူက သက်တံကို မော့ကြည့်သည်။ ။ အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ ပဲ သက်တံသည် သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ဖတ်လိုက်မိပါသည်။ ။ သူ့မျက်လုံးတွေသည် သက်တံကို မှတ်မိသိရှိသော အရိပ်ယောင်တွေ ပြည့်နှက်လို့ နေသည်။ ။ သို့သော် သူက ဒါကို အလျင်အမြန် ဖုံးကွယ်လိုက်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ။

“ယူ... တို့ ကို သိလား။”

သူက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေကို စားပွဲပေါ်မှ သူ့စာအုပ်ထဲသို့ ပြန်ပို့ကာ...

“ဘယ်လိုလုပ် သိမှာ လဲ”

ကြည့်စမ်း။ သက်တံ ထင်တာ မမှားချေ။ သူဟာ ဆက်ဆံရေးကို မကောင်းသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ သူ အဲဒီလိုဖြစ်လေ သက်တံက သူ့ကို ပိုစိတ်ဝင်စားသွားလေပဲဖြစ်တော့သည်။ ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ယူ တို့ ကို သိပါတယ်။ လူကို သိပါတယ်။ နာမည်ကို သာ မသိချင် မသိမှာ။ ။ မနေ့က ယူကို ထီးငှားမလားလို့ လာမေးခဲ့တာလေ။ မှတ်မိလား။”

သက်တံရဲ့ စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။ ။

“အင်း...အဲဒီတော့...”

သူကဝန်မခံချင်သည့် သဘောဖြင့် စကားကိုထောက်သည် ။ သူ လည်တယ်(သို့မဟုတ်) စကားပြောကျွမ်းတယ် ဆိုတာတော့ သက်တံတို့ အိပ်နေသလောက်ပဲ ရှိလေသည် ။ သက်တံသည် လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်ကာ ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်လိုက်ရင်း...

“ဪ... မသိပါဘူး၊ ယူမျက်လုံးတွေ သိပ်မကောင်းဘူး ထင်လို့ ပါ၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း မန်မိုရီကပဲ ပါဝါမပြည့်တာလားလို့ ”

သက်တံရဲ့ စကားက သူ့ကို အပ်နဲ့ ထိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားဟန်တူသည် ။ သူသည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ သက်တံကို စူးရှစွာ မော့ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ သူကလည်း ဒီအတိုင်း အညံ့မခံချင်သောပုံစံဖြင့် မျက်နှာက သရော်မော်ကားပုံစံသို့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည် ။

“မျက်လုံးလည်း ကောင်းတယ်၊ ပါဝါလည်း ပြည့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်စိတ်မဝင်စားတတ်ဘူး”

အဲဒီစကားသံသည် သက်တံရဲ့ နားထဲတွင် အမြောက်ပစ်လိုက်သလို ဒိန်းခနဲမြည်သွားသည် ။ ဒီနေရာတွင် ထခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ဆိုပါက သူ့မျက်နှာကို ကုတ်ဆွဲမိမည် ထင်သည် ။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့မှာ လားတော့ မသိ။ သို့သော် သက်တံကတော့ အဲဒါမျိုးမတွေးချေ။ သူနဲ့ စကားပြောကြည့်လေလေ သူဟာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလေဆိုတာ သတိပြုမိလာရပြီဖြစ်သည် ။ သူ့မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်ကာ သူ ပြောပုံဆိုပုံတွေကို လေ့လာကြည့်တော့မှ သူဟာ အများ သူငှာ လူငယ်တွေနဲ့ သိပ်မတူတာကို တွေ့ရသည် ။

သူ့ထဲတွင် လူငယ်တွေဆီမှာ တွေ့ရသော တစ်စုံတစ်ရာက ပျောက်ဆုံးလို့ နေသည် ။

“ဟုတ်လား... တကယ်တော့ လူပတ်ဝန်းကျင်ကြီးထဲမှာ နေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုတာကလည်း မန်မိုရီ ပါဝါမပြည့်တဲ့ သဘောပါပဲ”

“မင်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“မြန်မာလို ပြောနေတာပါပဲ။ ဘာလဲ အင်္ဂလိပ်လို ပြောရမှာ လား”

“ကျွတ်”

သူက စိတ်မရှည်သလို ပုံစံဖြင့် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်သည် ။ သက်တံသည် ညိုရှည်လေးရဲ့ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်း ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ပုံကို ပြီးယောင်သမ်း နှုတ်ခမ်းများ ဖြင့် ငေးနေမိသည် ။ သူ့ကိုစရတာ ကလေးတစ်ယောက်ကို စရသလိုပဲ ပျော်ဖို့ ကောင်းလာသည် ။

“သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

သက်တံရဲ့ အမေးကို သူက မျက်လုံးပြူးဖြင့် မော့ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ ဘာမှ မဖြေဘဲ မှုန်တင်းတင်း မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းကိုငုံကာ စာအုပ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေတော့သည် ။ သက်တံကို လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘူးဆိုသည့် သဘော။ စိတ်ကုန်တယ်ဆိုသောပုံစံမျိုး ချိုးပြထားသော သူ့ကို သက်တံက သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်ကာ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ယမ်းမိသည် ။

“နာမည်မပြောဘူးနော်၊ အေး... အဲဒီတော့ တို့ ဘာသာပဲ နာမည်ပေးရတော့မှာ ပေါ့၊ အဲဒီကျမှ စိတ်မဆိုးနဲ့ ”

သက်တံရဲ့ စကားသည် ဘယ်လောက်တာသွားသလဲတော့ မပြောတတ်ချေ။ ခေါင်းငုံ့နေသော သူသည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့ကာ သက်တံကို ကြည့်လာသည် ။ သို့သော် သက်တံသည် သူ့ကို စကားဆက်မပြောတော့

ပါ။ လှောင်ပြီးတစ်ချက် ပြီးပြခဲ့ပြီးနောက် အနိုင်နဲ့ ပိုင်းကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ။

အပြင်ဘက်မှာ ရာသီဥတုက မှ ဝိုင်းညှို့နေခဲ့ပေမယ့် သက်တံရင်ထဲမှာ တော့ တောက်ပနေခဲ့ပါသည်။ ။

တစ်တောလုံးမှာ ပန်းတွေပွင့်

ဘယ်သူ့ကြောင့်ကြွေကြွေ အပြစ်မရှိပါဘူး။

နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်တွေဖြစ်

ဘာကြောင့်ချစ်ချစ် အပြစ်မရှိပါဘူး...။

*